

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 20/21 augustus 2022, eenentwintigste zondag door het jaar.¹

“In uw tegenwoordigheid hebben we gegeten en gedronken”.
Daar beroemen de tijdgenoten van Jezus zich op: dat zij met Hem aan tafel
hebben gezeten.

Samen eten en drinken. Dat kan mensen aan elkaar binden, daardoor kun je vrienden, geestverwanten van elkaar worden.

Hoe verrukkelijk kan het zijn met vrienden, met je familieleden weer eens samen aan tafel te zitten. Afgelopen zondag mocht ik het weer eens beleven, samen met mijn enige, oudere broer en zijn vrouw rustig te genieten van de maaltijd en samen te zijn, in hun zomerhuis in Drente.

Als zo'n rustig samenzijn slaagt, brengt het je dichterbij elkaar, kun je je gemeenschappelijke herinneringen aan je ouders, aan je jeugd uitwisselen, kun je nog meer begrip krijgen voor elkaars manier van leven, de keuzes die de ander heeft gemaakt en misschien ook wat misverstanden, niet uitgesproken moeilijkheden verhelderen.

“In uw tegenwoordigheid hebben we gegeten en gedronken”.

Het kan ook mislukken. Kijk maar naar het Familiediner: een ultieme poging om mensen vaak na jaren weer samen te brengen. Het zijn vaak wat hulpeloze, enigszins deerniswekkende mensen, die hun onmacht, ja hun wrok om oude, vastgeroeste, vermolmde conflicten maar nauwelijks kunnen uitpraten en achter zich laten. Soms kan het gezamenlijk eten en drinken na

¹ Jesaja 66, 18 – 21; Hebrëen 12, 5 – 7. 11 – 13; Lucas 13, 22 – 30

lange tijd een beproeving zijn, de onechte glimlachjes, het om de hete brij heen lopen, de olifant in de kamer die zorgvuldig onbenoemd wordt gelaten.

“In uw tegenwoordigheid hebben we gegeten en gedronken”.

Elke zondag eten wij in tegenwoordigheid van Jezus. Zo geloven wij: dat de verrezen Heer werkelijk tegenwoordig is: de gaven van brood en wijn, die veranderd worden in het Lichaam en Bloed van de Heer. Zo is Hij aanwezig. En hij is aanwezig in de mensen, in ons die eten.

Wij worden wat wij eten: het Lichaam van Christus. Bij het ontvangen van de heilige Hostie zeggen wij dan ook luid en duidelijk: *Amen*.

Lichaam van Christus: ik ontvang en nuttig het geconsacreerde Brood en ik word het zelf. Met andere woorden: als het goed is verlaat ik de kerk anders dan ik ben binnengegaan.

We hoorden er ook over bij Jesaja: “Op paarden en wagens, in karossen, op muilieren en dromedarissen zullen zij uit alle volken uw broeders en zusters bijeenbrengen op mijn heilige berg in Jeruzalem *en ze de Heer aanbieden als een offergave*, zoals de Israëlieten in reine vaten hun spijsoffers aanbieden in de tempel van de Heer”.

Daarom bewierookt de acoliet ons allen ook tijdens de offerande: naast het brood en de wijn *zijn wij ook zelf offergave*. Wij bieden onszelf aan: ‘hier ben ik, deze zondagmorgen of zaterdagmiddag. Dat ik met u eet en drink is niet een onnadenkend, ritueel gebaar. Ik zal veranderen in een andere Christus, zoals het brood door de consecratie verandert in het Lichaam van Christus.’

“In uw tegenwoordigheid hebben we gegeten en gedronken”.

De tijdgenoten van Jezus kloppen aan: ‘U kent ons toch wel, laat ons toch binnen: wij hebben in uw tegenwoordigheid gegeten en gedronken. Wij mogen daarom toch binnengaan door de nauwe deur, het huis van de Vader binnengaan.’

Waarom mogen die tijdgenoten van Jezus dan toch niet naar binnen?

“Gaat weg van Mij, gij allen die ongerechtigheid bedrijft.”

Jezus spreekt over het einde, de voltooiing van het leven en van de wereld. Ooit wordt het leven afgesloten. Eenmaal staat de huisvader op en sluit de deur, de dag, het licht waarin wij leven is voorbij. En dan? Er is het Vaderhuis, daarheen zijn wij onderweg. Ons leven is een reis, een soort pelgrimstocht.

De Vader kent zijn mensen.

Hoe kent de Vader ons?

Hij heeft ze leren kennen door de ogen van de talloze mensen die gerechtigheid zoeken. Denk aan der armen, de zieken, de mensen die afhankelijk zijn van de zorg van anderen, de gevangenen, de vluchtelingen in

onze aanmeldcentra of in de open lucht 's nachts. Door hun ogen heeft de Vader ons hopelijk gezien. Als wij hun gerechtigheid hebben betoond herkent Hij ons, laat Hij ons binnen.

De deur is nauw, zegt Jezus. Niet om ons bang te maken, maar om ons tot inspanning uit te dagen. Hoe nauw mensen de deur naar het leven, naar het land, naar het land van het leven maken, zien wij elke dag op het nieuws. Het is nu aan ons om gerechtigheid te zoeken, die aan elkaar te schenken.

“Zij zullen komen uit het oosten en het westen, uit het noorden en het zuiden, en zij zullen aanzitten in het koninkrijk Gods”.

Laten we daarheen onderweg blijven, eten en drinken in tegenwoordigheid van Jezus en door te eten worden zoals Hij, - over Wie aan de voet van zijn Kruis door de honderdman werd gezegd: “Deze mens was werkelijk een Rechtvaardige”.² Amen.

pastoor Nico van der Peet

² Lucas 23, 47